# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Sampa Invest, s.r.o.**, se sídlem Maiselova 38/15, Praha 1 – Josefov, zast. Mgr. Janem Kořánem, advokátem, se sídlem Hybernská 1271/32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 303/2011 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2011, zn. INSP2-3663/11-33, předseda žalovaného podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl pro opožděnost rozklad žalobkyně proti usnesení žalovaného jako správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2011, zn. SPR-3663/11-14. Usnesením správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni ve správním řízení vedeném pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, výrokem I. uložena povinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu předložit seznam všech pracovníků, kteří jsou na základě mandátní, pracovní nebo jiné smlouvy uzavřené s žalobkyní pověřeni kontaktovat dlužníky společnosti ESSOX s.r.o., se sídlem Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, za účelem zaplacení jejich dluhu, a dále výrokem II. uložena povinnost podle § 53 odst. 1 správního řádu předložit veškeré dokumenty, které upravují zpracování osobních údajů osob, jejichž dluhy žalobkyně vymáhá, jakož i prokázat splnění povinnosti zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů těchto osob.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 6. 10. 2011, ve které navrhla, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, jakož i předcházející

usnesení správního orgánu prvního stupně, a dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Podáním ze dne 20. 12. 2011 žalobkyně vzala žalobu zpět a navrhla, aby soud řízení zastavil a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9640 Kč. Zpětvzetí žaloby zdůvodnila tak, že ztratila zájem na dalším pokračování sporu, neboť žalovaný po podání žaloby uznal námitku, že na žalobkyni nelze vymáhat uloženou povinnost; uznal, že žalobkyně oprávněně využila svého práva odepřít její splnění, neboť by si tím mohla způsobit nebezpečí stíhání pro správní delikt. Poukázala přitom na rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, kterým předseda žalovaného zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-5, jímž byla k vynucení povinnosti uložené výrokem I. usnesení správního orgánu prvního stupně uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč. Následně byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-21, zastavena exekuce ke splnění povinnosti žalobkyně podle výroku I. usnesení správního orgánu prvního stupně, která byla nařízena exekučním příkazem správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2011, zn. SPR-5145/11-4.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 303/2011 – 26, výrokem I. řízení zastavil a výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 9640 Kč do třiceti dnů od právní moci usnesení (omylem uvedeno „rozsudku“) k rukám zástupce žalobkyně. Výrokem III. vyslovil, že se žalobkyni vrací část zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby v částce 2000 Kč, která bude vyplacena ve lhůtě třiceti dnů od právní moci usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobkyně. V odůvodnění městský soud poukázal na ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a uvedl, že postupoval podle § 47 písm. a) téhož zákona. O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., neboť shledal předpoklady pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení žalobkyni pro pozdější chování žalovaného. Žalovaný totiž vydal po podání žaloby rozhodnutí, jímž zastavil výkon žalobou napadeného rozhodnutí, a tím jej sám zpochybnil. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni účelně vynaložené náklady řízení, spočívající v nevrácené části soudního poplatku v částce 1000 Kč a v nákladech právního zastoupení žalobkyně advokátem, určených podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, v rozsahu odměny za tři úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a její zpětvzetí) a režijní paušál třikrát po 300 Kč, včetně 20 % navýšení o daň z přidané hodnoty v částce 1440 Kč; celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 9640 Kč. O vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 2000 Kč soud rozhodl podle § 10 odst. 3 a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Proti usnesení Městského soudu v Praze se žalovaný (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 25. 1. 2012, podanou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. [omylem uvedeno písm. c), z citace zákona provedené stěžovatelem je však zřejmé, že měl na mysli § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil. Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z důvodu hospodárnosti a efektivnosti nakládání se spornou částkou náhrady nákladů

řízení. Úvodem stěžovatel ohledně postupu správních orgánů v projednávané věci odkázal na své vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že napadeným rozhodnutím byl rozklad žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně zamítnut pro opožděnost, přičemž nebyly shledány ani důvody pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí. Namítal, že není srozuměn s důvody, pro které byla městským soudem žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení, neboť soud tak učinil s odkazem na postup stěžovatele v exekučním řízení, které se sice zakládalo na usnesení správního orgánu prvního stupně, avšak nijak přímo nesouviselo s předmětem soudního řízení. Zastavení exekuce, k němuž bylo přistoupeno proto, že nebylo možné uloženou povinnost vymoci, nemá podle přesvědčení stěžovatele žádnou souvislost s legálností napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího usnesení správního orgánu prvního stupně. Ze zastavení exekuce totiž nelze učinit závěr, že povinnost uloženou usnesením správního orgánu prvního stupně vůbec nelze uložit. Zastavení exekuce podle stěžovatele nelze ve smyslu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. považovat ani za uspokojení navrhovatele, když žalobkyně se domáhala vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k čemuž však nedošlo.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 2. 2012 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Kasační stížnost a argumentace v ní obsažená podle jejího názoru směřuje pouze proti výroku II. napadeného usnesení městského soudu, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, a je tedy nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Městský soud rozhodl o zastavení řízení, jakož i náhradě nákladů řízení v souladu se zákonem.

Stěžovatel v replice k vyjádření žalobkyně ze dne 13. 3. 2012 zdůraznil, že kasační stížností nesleduje pouze zrušení výroku napadeného usnesení, týkajícího se přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni, nýbrž vyslovení nesprávnosti postupu městského soudu jako takového, a nejde tedy o případ podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Na podporu svého tvrzení poukázal na řízení v prakticky totožné věci, o své kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10 A 296/2011 – 27 (u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 4 As 24/2012).

Žalobkyně v duplice k replice stěžovatele ze dne 30. 3. 2012 vyjádřila své přesvědčení, že městský soud v napadeném usnesení neřešil žádnou právní otázku týkající se věci samé. Důvod pro rozhodnutí o zastavení řízení je v něm výslovně uveden včetně odkazu na příslušné zákonné ustanovení, a nemohou tak obstát námitky stěžovatele uplatněné na základě § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, přičemž za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal přípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 102 ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud rovněž zvážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatel podal současně s kasační stížností. Dospěl k závěru, že o tomto návrhu není v projednávané věci třeba rozhodovat, neboť

Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti poté, co mu byly předloženy příslušné spisy městského soudu a správních orgánů obou stupňů, poučil účastníky řízení o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, přičemž ze strany účastníků nebyla vznesena námitka podjatosti, a poté, co provedl úkony podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání přípustnosti kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.“*

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *„kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.“*

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem stručně objasnit skutkový a právní základ projednávané věci. Napadeným rozhodnutím stěžovatele ze dne 22. 9. 2011 byl zamítnut rozklad žalobkyně proti usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2011, jímž byla žalobkyni výrokem I. uložena povinnost předložit seznam všech pracovníků, kteří jsou na základě mandátní, pracovní nebo jiné smlouvy uzavřené s žalobkyní pověřeni kontaktovat dlužníky společnosti ESSOX s.r.o., se sídlem Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, za účelem zaplacení jejich dluhu, a dále výrokem II. uložena povinnost předložit veškeré dokumenty, které upravují zpracování osobních údajů osob, jejichž dluhy žalobkyně vymáhá, jakož i prokázat splnění povinnosti zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů těchto osob. Exekučním příkazem správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2011, zn. SPR-5145/11-4, byla nařízena exekuce, prováděná ukládáním donucovacích pokut, ke splnění povinnosti žalobkyně podle výroku I. usnesení správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011, zn. SPR-5145/11-5, byla k vynucení povinnosti uložené výrokem I. usnesení správního orgánu prvního stupně žalobkyni uložena donucovací pokuta ve výši 10 000 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-19, předseda žalovaného zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011. Následně byla rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 11. 2011, zn. SPR-5145/11-21, zastavena exekuce podle exekučního příkazu ze dne 27. 7. 2011.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že tato směřuje výlučně proti výroku II. napadeného usnesení městského soudu, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 9640 Kč do třiceti dnů od právní moci usnesení k rukám zástupce žalobkyně, a to na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“* Stěžovatel v kasační stížnosti žádným způsobem nezpochybňuje výrok I. napadeného usnesení, jímž městský soud

zastavil řízení o žalobě, a nezmiňuje výrok III. napadeného usnesení, kterým bylo rozhodnuto o vrácení části soudního poplatku v částce 2000 Kč žalobkyni. Veškerá argumentace stěžovatele nad rámec rekapitulace dosavadního řízení před správními orgány obou stupňů spočívá v polemice s důvody, pro které byla městským soudem žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení, když podle stěžovatele soud nebyl oprávněn tak rozhodnout s odkazem na zastavení exekuce ke splnění povinnosti uložené výrokem I. usnesení správního orgánu prvního stupně.

Na tomto závěru, tedy že kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nemůže nic změnit ani zobecnělý kasační návrh (petit kasační stížnosti), kterým stěžovatel navrhuje zrušení napadeného usnesení jako takového. Stejně tak se nelze ztotožnit s argumentací v replice k vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti, v níž stěžovatel dodatečně tvrdí, že kasační stížností nesledoval pouze zrušení výroku II. napadeného usnesení městského soudu o přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni, nýbrž že navrhoval zrušení napadeného usnesení městského soudu v celém rozsahu. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že napadené usnesení městského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2012; kasační stížnost byla stěžovatelem podána dne 25. 1. 2012. Předmětná replika k vyjádření žalobkyně byla soudu doručena dne 13. 3. 2012, tedy teprve šest týdnů po marném uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti, která skončila dne 31. 1. 2012. Pouze v této lhůtě (popř. ve lhůtě k odstranění vad kasační stížnosti, jejíž stanovení však v této věci nebylo třeba, neboť kasační stížnost měla všechny zákonné náležitosti) přitom zákon umožňuje stěžovateli rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené, popř. rozšířit důvody kasační stížnosti. Pro posouzení věci je pak irelevantní odkaz stěžovatele na obsah kasační stížnosti, kterou podal v jiném řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem (řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2012, č. j. 10 A 296/2011 – 27, u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 4 As 24/2012).

V této souvislosti je třeba poukázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS (dostupné z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud judikoval, že *„ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“* V odůvodnění usnesení rozvedl, *„že kasační stížnost je pokládána za opravný prostředek mimořádný a že tedy řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví je řízením jednoinstančním bez možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání), který je běžný v jiných procesních předpisech (např. v občanském soudním řádu).“* (...) *„Zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“). Jinak řečeno, pokud je kasační stížností napaden též jiný výrok, je kasační stížnost zásadně přípustná.“* (...) *„Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní*

*soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení.“*

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, jakož i další spisové dokumentace k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná, neboť směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, a kasační stížnost proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl. Nemohl se proto zabývat důvodností námitek stěžovatele v kasační stížnosti uvedených.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu